

Sygn. akt IV Ua 21/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 listopada 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Elżbieta Wojtczuk (spr.)

Sędziowie : SO Katarzyna Antoniak

SO Jerzy Zalasieński

Protokolant : st.sekr.sądowy Marta Żuk

po rozpoznaniu w dniu 26 listopada 2015 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z wniosku Z. Ś. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 11 marca 2015r. sygn. akt IV U 47/15

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w Siedlcach IV Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych do ponownego rozpoznania.

IV Ua 21/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 marca 2015 r. Sąd Rejonowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w sprawie z odwołania Z. Ś. (1) od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 19 grudnia 2014 r. o prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał Z. Ś. (1) prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 14 lipca 2014 r. do 11 stycznia 2015 r. i oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego było wynikiem następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

Decyzją z dnia 19 grudnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonemu Z. Ś. (1) prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 14 lipca 2014 r. do 23 stycznia 2015 r. oraz prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia chorobowego za okres od 14 lipca 2014 r. do 15 sierpnia 2014 r. i od 12 stycznia 2015 r. do 23 stycznia 2015 r. z uwagi na to, iż zdarzenie, na które powołuje się ubezpieczony nie miało

charakteru wypadku przy pracy, zaś pracodawca powinien wypłacić ubezpieczonemu wynagrodzenie chorobowe za okres od 14 lipca 2014 r. do 15 sierpnia 2014r.

Od powyższej decyzji odwołanie wniósł ubezpieczony podnosząc, iż wypadek, któremu uległ jest wypadkiem przy pracy, gdyż na polecenie pracodawcy jechał wówczas własnym skuterem żeby dowieźć mechanikowi części do remontowanego samochodu będącego własnością jego pracodawcy. Udał się w drogę po skończeniu części pracy w hurtowni, w godzinach swojej pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie argumentując, że do zdarzenia doszło już po zakończeniu przez ubezpieczonego pracy tego dnia.

Sąd Rejonowy ustalił, iż Z. Ś. (1) jest pracownikiem Hurtowni (...) H. R., (...) Sp. jawna w M., zatrudnionym jako kierowca-konwojent i z tego tytułu podlega ubezpieczeniu wypadkowemu.

W dniu 14 lipca 2014 r. po wykonaniu pracy w hurtowni, gdzie pracuje zwykle w godz. od 9.00 do 17.00, dostał on polecenie od swojego pracodawcy udania się do warsztatu samochodowego miejscowości B., gdzie w naprawie był służbowy samochód, celem dowiezienia mechanikowi niezbędnych części zamiennych. Z. Ś. (1) udał się tam własnym skuterem. Na miejscu okazało się, że naprawa auta zbliża się ku końcowi i będzie ono do odebrania jeszcze tego samego dnia. Z. Ś. (1) wyjechał więc z warsztatu w kierunku swojego domu, żeby tam pozostawić skuter i wrócić po samochód, żeby następnie odprowadzić go do siedziby pracodawcy. W trakcie jazdy, ok. godz. 15.45 zaczął go wyprzedzać samochód ciężarowy, który wywołał silny podmuch powietrza. Spowodowało to, że Z. Ś. (2) stracił równowagę i przewrócił się ze skuterem na jezdnię. Wskutek odniesionych obrażeń stał się niezdolny do pracy w okresie od 14 lipca 2014 r. do 23 stycznia 2015 r.

Sąd Rejonowy stwierdził, iż kwestią sporną między stronami było zagadnienie, czy zdarzenie z dnia 14 lipca 2014 r. miało związek z wykonywaną przez ubezpieczonego pracą zawodową, czy też doszło do niego już po pracy i przywołał treść art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) zgodnie z którym za wypadek przy pracy uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń położonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Sąd pierwszej instancji podniósł, iż w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy prezentuje szerokie rozumienie związku zdarzenia z pracą, w kontekście uznania go za wypadek przy pracy. Wystarczy bowiem stwierdzenie, że praca stanowiła jedną z przyczyn zaistniałego wypadku i to rozumianą w ten sposób, że gdyby pracownik nie wykonywał pracy w tym czasie, to – rozsądnie oceniając okoliczności – nie uległby wypadkowi (wyrok SN z dnia 11 marca 1978 r., III PRN 25/78, OSNCP 1979, nr 3, poz. 57).

Sąd Rejonowy stwierdził, iż wypadek, któremu uległ Z. Ś. (1) był wypadkiem przy pracy, gdyż wydarzył się w godzinach jego pracy, tj. pomiędzy godz. 9.00 a 17.00 i w chwili, gdy wykonywał on zwykle polecenie pracodawcy. Miał bowiem odebrać od mechanika służbowy samochód i odstawić go do siedziby pracodawcy. W żaden sposób nie zakończył więc jeszcze pracy tego dnia, gdyż gdyby nie zadanie służbowe nie potrzebowałby odbywać podróży do miejsca, gdzie znajdował się warsztat samochodowy, w którym w naprawie było służbowe auto i z powrotem. Gdyby nie praca nie pojawiłby się więc w tym czasie i w tym miejscu.

Dlatego też Sąd Rejonowy uznał, iż zdarzenie z udziałem Z. Ś. (1) z dnia 14 lipca 2014 r. spełniło wszystkie przesłanki do uznania go za wypadek przy pracy, uprawniające ubezpieczonego do uzyskania zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego.

Zgodnie z art. 8. ust. 1 i 2 oraz art. 9 ust. 1 ustawy wypadkowej, zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego przysługuje niezależnie od okresu podlegania ubezpieczeniu, od pierwszego dnia niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy, w wysokości 100% podstawy wymiaru.

W tym stanie rzeczy Sąd przyznał ubezpieczonemu prawo do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 14 lipca 2014 r. do 11 stycznia 2015 r. i oddalił odwołanie w pozostałym zakresie z uwagi na wykorzystanie przez niego z tym dniem okresu zasiłkowego w liczbie 182 dni.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie powołanych przepisów i art. 477¹⁴ § 1 i 2 kpc, Sąd orzekł jak w sentencji orzeczenia.

Apelację od powyższego wyroku Sądu Rejonowego wniósł organ rentowy zaskarżając go w części w zakresie ustalonego ubezpieczonemu Z. Ś. (1) prawa do zasiłku chorobowego z ubezpieczenia wypadkowego za okres od 14 lipca 2014 r. do 11 stycznia 2015 r. zarzucając:

- naruszenie prawa procesowego tj. art. 233 1 kpc poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i oparcie się w głównej mierze na zeznaniach ubezpieczonego, bez wyjaśnienia sprzeczności w zeznaniach ubezpieczonego i materiale zgromadzonym w toku postępowania powypadkowego przeprowadzonego przez pracodawcę ubezpieczonego, co doprowadziło do wadliwego uznania przez Sąd, że zdarzenie, któremu uległ ubezpieczony w dniu 14 lipca 2014 r. było wypadkiem przy pracy;

- naruszenie prawa materialnego tj. w szczególności art. 3 ust. 1 i art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity Dz.U. z 2009 r., nr 167, poz. 1322 z późn. zm.) poprzez błędną wykładnię tych przepisów.

Podnosząc powyższe zarzuty organ rentowy wniósł o zmianę wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego o ile zmierza do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji zasługuje na uwzględnienie.

Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał bowiem istoty sprawy, gdyż wszystkie swoje ustalenia dotyczące tego czy zdarzenie z dnia 14 lipca 2014r. było wypadkiem przy pracy oparł tylko na przesłuchaniu ubezpieczonego w charakterze strony, nie przeprowadzając przy tym żadnych innych dowodów. Sąd pierwszej instancji, nie wezwał również do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego na podstawie art. 477¹¹ § 2 kpc o treści obowiązującej przed 20 marca 2015 r. pracodawcy ubezpieczonego. Jeżeli osoba zainteresowana nie brała udziału w sprawie przed organem rentowym to okoliczność ta rodzi po stronie sądu pracy i ubezpieczeń społecznych obowiązek wezwania jej do udziału w toczącym się przed sądem postępowaniu. Postępowanie, które toczyło się bez udziału osoby zainteresowanej wskutek nie wypełnienia tego obowiązku (art. 379 pkt 5 k.p.c.) dotknięte jest nieważnością.

W niniejszej sprawie od samego początku kwestią sporną między stronami była okoliczność, czy zdarzenie z dnia 14 lipca 2014 r. było wypadkiem przy pracy. Organ rentowy w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji podnosił, iż nie uznaje tego zdarzenia za wypadek przy pracy, gdyż doszło do niego w ich ocenie po zakończeniu pracy przez ubezpieczonego. Ubezpieczony natomiast w swoich zeznaniach wskazał, iż do zdarzenia doszło w trakcie pracy o godz. 15.45 (k.15v). Sąd pierwszej instancji w ogóle nie zbadał tej okoliczności np. poprzez zwrócenie się do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego w M. kiedy została wezwana karetka pogotowia na miejsce zdarzenia

w tym dniu, kiedy ubezpieczony został przyjęty na (...) w M.. Sąd pierwszej instancji nie przesłuchał świadków niniejszego zdarzenia, których ubezpieczony wskazał na etapie postępowania dotyczącego ustalenia przez pracodawcę okoliczności i przyczyn wypadku tj. J. T., B. T., W. C.. Z uwagi na nie przeprowadzenie w/w dowodów Sąd drugiej instancji nie miał możliwości skontrolowania prawidłowości ustaleń faktycznych i rozważań Sądu pierwszej instancji, nie zostały bowiem wyjaśnione dostatecznie w jakich okolicznościach doszło do tego zdarzenia, i czy zdarzenie to należy zakwalifikować jako wypadek przy pracy. Z oświadczenia W. C. (k.9 a.r.) wynika że skuter zjechał na zatoczkę uderzając w krawężnik, co spowodowało odbicie i przewrócenie się pojazdu z kierującym, a ubezpieczony w swoich zeznaniach podał, że stracił równowagę na skutek podmuchu wiatru spowodowanego wyprzedzającym go tirem, stracił równowagę i przewrócił się (k.15v). Ponadto brak dowodu z zeznań świadka W. C. powoduje, iż nie zostało wyjaśnione jak to możliwe, że był on świadkiem wypadku, skoro ubezpieczony miał od niego wracać, a on miał w tym czasie kończyć naprawę służbowego samochodu ubezpieczonego. Wadliwe było również nie wezwanie do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego na podstawie art. 477¹¹ § 2 kpc o treści obowiązującej do 20 marca 2015 r. pracodawcy ubezpieczonego Hurtowni (...) H. R., D. R. Sp. j. w M. i brak przesłuchania D. R. jako współnika wymienionej spółki w charakterze strony na okoliczności dotyczące wydania przez pracodawcę polecenia ubezpieczonemu wyjazdu w dniu 14.07.2014r. do warsztatu W. C. w celu dowiezienia mu części na naprawianego przez niego samochodu, godziny w jakiej doszło do wydania tego polecenia, czasu, w którym ubezpieczony wyjechał od pracodawcy skuterem, okoliczności czy tego samego dnia ubezpieczony miał przyprowadzić do siedziby pracodawcy naprawiony samochód, czy tylko zawieźć części. Z uwagi na nieprzeprowadzenie wymienionych dowodów orzeczenie Sądu pierwszej instancji nie poddaje się kontroli instancyjnej.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd pierwszej instancji na podstawie art. 477¹¹ § 2 i 3 kpc zawiadomi o toczącym się postępowaniu Hurtownię (...) H. R., D. R. Sp. j. w M. jako zainteresowanego, który dotychczas nie brał udziału w sprawie pouczając o możliwości wstąpienia do sprawy w charakterze zainteresowanego w terminie dwóch tygodni od doręczenia mu zawiadomienia, przeprowadzi dowody z zeznań świadków zdarzenia z dnia 14.07.2014 r., zażąda informacji dotyczącej daty i godziny wezwania karetki na miejsce zdarzenia, karty informacyjnej z leczenia ubezpieczonego na (...) w M. w związku z niniejszym zdarzeniem, w sytuacji natomiast, gdy zainteresowany nie zgłosi swojego udziału w sprawie Sąd rozważy przeprowadzenie dowodu z zeznań D. R. w charakterze świadka.

Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd oceni zebrany w sprawie materiał dowodowy zgodnie z regułami określonymi w art. 233 § 1 kpc, ustali czy zdarzenie z dnia 14 lipca 2014 r. było wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. Nr 199, poz. 1673 ze zm.) i wyda stosowne rozstrzygnięcie.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 kpc orzekł jak w wyroku.